

[The page contains extremely faint, illegible text that appears to be bleed-through from the reverse side of the document. No specific content can be transcribed.]

פרק תשיעי: הכותים אין להם **נזיר** **דף סא:**

מתני'. הכותים אין להם נזירות. נשים ועבדים יש להן נזירות. חומר בנשים מכעבדים, שכופה את עבדו ולא את אשתו.

הכותים אין להם נזירות,

מדת"ר 'דבר אל בני ישראל ולא לעבכם, ואמרת אליהם' לרבות את העבדים

ואף דכל מצוה שהאשה חייבת בה - עבד חייב בה - רבא: שאני כאן 'לאסור איסר על נפשו', במי שנפשו קנויה לו, יצא עבד שאין נפשו קנויה לו, אימא גבי נזיר נמי לא, קמ"ל.

* 'דבר אל בני ישראל - ולא לעבכם.'

והך דבערכין, כתיב: 'דבר אל בני ישראל ותניא: אין העבכם מעריכין, יכול לא יהו נערכין? תל: איש! דלאביו ולאמו לא יטמא, במי שיש לו אב, יצא עבכם שאין לו אב. ואף דעבכם יורש את אביו דבר תורה 'כי ירושה לעשו נתתי את הר שעיר!' וא"א דבמי שמוזרר על כיבוד אביו. דמי כתיב כבד אביך בנוזיר? א. 'לאביו ולאמו לא יטמא', במי שיש לו מומאה, יצא עבכם שאין לו מומאה.

דואיש אשר יטמא ולא יתחטא ונכרתה הנפש ההיא מתוך הקהל, יצא זה שאין לו קהל.

וא"א דרק כרת אין לו ד'הוזה הטהור על הטמא', וכל שאין לו טהרה אין לו מומאה.

ובקרא: 'ואיש אשר יטמא ולא יתחטא' משמע דתרווייהו באיש אחד. ראב"ז: 'התנחלתם אותם לבניכם אחריכם' - רק מי שיש לו נחלה יש לו מומאה ויקשה דא"ה עבדים גם לא

רבא: 'בני ישראל ואין העבכם מעריכין, 'לעולה' לריה"ג פרט לנזירות 'איש איש' ואין העבכם נזרין נזירות עולם אבל כן נזירים ד'איש',

ארי"ו מי כתיב נזיר עולם? אימא: בני ישראל מדירין בניהם בנוזיר ולא עבום, אבל יהו נזירים ד'איש' הארי"ו הלכה בנוזיר ולא שאין העבום מנלחין על נזירות אביהן ד'איש' דהארי"ו הלכה היא בנוזיר

'כי יפליא נדרך בערכך' 'איש איש' לרבות מופלא סמוך לאיש. מופלא סמוך לאיש דאורייתא,

סב. הניחא למ"ד: 'איש כי יפליא' - לרבות מופלא סמוך לאיש דעבכם. ולמ"ד דרבנן:

הניחא למ"ד: בני ישראל נערכין ולא עבכם, לכך כתיב 'איש' דמעריכין

אלא למ"ד: בני ישראל מעריכים ולא עבכם, ו'איש' דאף תינוק בן חדש בר עירוכי הוא 'כי יפליא' לרבות עבכם גדול דאע"ג דגדול אינו יודע להפלות.

'כי יפליא' דנזירות אף דהוקש לנדרים. לרבות ידים שאינן מוכיחות דלאביי: הוי ידים. ולרבא: לא הוי ידים.

ולרבא 'כי יפליא' כר"ט: אין אחד מהן נזיר, שלא ניתנה נזירות אלא להפלאה. ולרבנן: לכדתניא: הותר נדרים פורחין באויר, ואין להן על מה שיסמוכו.

רא: יש להם על מה שיסמוכו, ד'איש כי יפליא', 'כי יפליא', לאיסור ולהיתר

מתני'. חומר בעבדים מבנשים: שהוא מפר נדרי אשתו, ואינו מפר נדרי עבדו. הפר לאשתו הפר עולמית, הפר לעבדו - יצא לחירות ומשלים נזירותו.

ת"ר: למה רבו כופו? לנזירות, אבל לא לנדרים ולערכין.

א. ושאני בנוזיר 'לאסור איסר על נפשו', - יצא עבד שאין נפשו קנויה לו, אבל בנדרים כשנאסר באשכול של ענבים שמונח לפניו, לא נאסר באחרים א"י לכופה

אבל בנזירות דכשנאסר בזה נאסר בהכל - יכול לכופו וקשה דבנדרים מיירי שיש רק את אותו אשכול, ואם לא יאכלו יחלש

ב. רבא: שהיה חרצן מונח לפניו, גבי נדרים שבזה מיתסר - לא מצי כפי ליה, גבי נזיר שנאסר גם באחרים יכול לכופה.

וקשה דבנדרים מיירי שיש רק את אותו חרצן, דאי לא יאכלו יחלש.

ג. אביי: רבו צריך לכפותו? לנזירות, וא"צ לכפותו לנדרים, ולשבועה. ד'להרע או להיטיב', מה הטבה רשות אף הרעה רשות, יצא להרע לאחרים שאין הרשות בידו.

מתני'. עבר מבנגד פניו - ר"מ: לא ישתה, ורבי יוסי: ישתה.

לימא חלקן בשמואל דהמפקיר עבדו - יצא לחירות, וא"צ גט שיחרור. ר"מ כשמואל, רבי יוסי לא כשמואל

דחי' לכו"ע אית דשמואל ומ"ד ישתה, דסוף סוף ישוב ויבוא וישתה ויין שלא יחלש. ולמ"ד לא ישתה, סבר: שיהא לה צער - דליהדר גביה.

~ קיצור הרף היומי ~

מוגש ע"י 'הקו החרדי' בשיתוף 'לאוקמי גירסא'

פרק תשיעי: הכותים אין להם נזיר **דף סג.**

מתני'. נזיר שגילה ונדע לו שהוא ממא, אם מומאה ידועה - סותר, ואם מומאת תהום - אינו סותר. אם עד שלא גילה, בין כך ובין כך - סותר. כיצד? ירד למבול במערה, ונמצא מת צף על פי המערה - ממא. נמצא משוקע בקרקע המערה, ירד לחקר מהור, לימהר ממומאת מת ממא, שחזקת ממא ממא, וחזקת מהור מהור, שרגלים לדבר.

ר"א: 'וכי ימות מת עליו בפתע פתאום', עליו - במחורת לו.
ר"ל: 'כי יהיה טמא לנפש או בדרך רחוקה', בדרך, דבגלוי.
 והא דתני: איזוהי מומאת **התהום**? כל שאינו מכירה אחד בסוף העולם, אבל מכירה אחד בסוף העולם - אי"ז מומאת התהום.
 בשלמא למ"ד בדרך שפיר, אלא למ"ד במחורת לו, מה יש אם מכיר אחד בסוף העולם.
ב. והא דהמוצא מת מושכב לרחבה של דרך, בתרומה - ממא, בנזיר ובעשיית פסח - מהור, מ"ש?
אלא: מומאת התהום גמרא גמירי לה.

אם עד שלא גילה וכו'.

ר"ו: כ"א: שתגלחת מעכבת.
בעי רב"ח: נטמא בתוך מלאת ונדע לו לאחר מלאת, מהו? אזלי' אחר ידיעה ואחר מלאת היא, או לא? ולמאי - למיסתרי?
רבא ת"ש: אם עד שלא גילה, בין כך ובין כך - סותר.
סג: ה"ד אי דאיתידע בתוך מלאת, פשוט? אלא לאחר מלאת, ש"מ.
 ועדיין תיבעי: סותר כולו או שבעה? לרבנן כולו סותר. ל"א כל אחר מלאת שבעה סותר!
א"ל: כשנטמא אחר מלאת, וזה לפני מלאת, או שאני כאן, ידיעה אחר מלאת היא? ומינה תני: בין כך ובין כך סותר, ולא חלקו.

ת"ר: המוצא מת מוטל לרחבה של דרך, לתרומה ממא, ובנזיר ובעושה פסח מהור.
בד"א: שאין לו מקום לעבור, אבל יש לו מקום לעבור, אף לתרומה מהור.
בד"א: שמצאו שלם, אבל משובר או מפורק, אף אין מקום לעבור חיישי' שמא בין פרקים עבר. ובקבר, אף משובר ומפורק - ממא, מפני שקבר מצרפו.
בד"א: במהלך ברגליו, אבל טעון או רכוב ממא, לפי שמהלך ברגליו אפשר לו שלא יגע ושלא יסיט ושלא יאהיל, טעון או רכוב א"א שלא יגע ושלא יסיט ושלא יאהיל.

בד"א: בטומאת התהום, אבל טומאה ידועה - שלשתן ממאים.
טומאת התהום כל שאין מכירה אחד בסוף העולם, טמון בתבן או בצרורות הר"ז טומאת התהום, בימים באפילה ובנקיקי הסלעים אי"ז טומאת התהום. ולא אמרו טומאת התהום - אלא למת בלבד.

כיצד? ירד.

צפה אינה מטמאה לענין שרץ.
דתניא לת"ק: ספק טומאה צפה, בין בכלים בין בקרקע - מהורה.
ר"ש: בכלים - מטמאה, בקרקע - מהורה.
טעם ת"ק: 'ככל השרץ השורץ', כל מקום שהוא שורץ, וכתוב 'על הארץ', ודאי מגעו - ממא, ספק מגעו - מהור.
סד. ור"ש: 'אך מעין', וכתוב: 'יטמא' הא כיצד? צפה בכלים ממא, בקרקע מהור.

ת"ר: כל הניטלץ והנשרץ ספיקן ממא, מפני שהן כמונחין, והנזרקין ספיקן מהור, חוץ מכזית המת והמאהיל על פני טומאה, וכל דבר שמטמא מלמעלה כלמטה, לאיתוויי זב וזבה.

שבעה ספיקות

א. בעי רב"ח: מת בכלי וכלי צף על פני המים, מהו?
 אחר כלי אזלינן, או אחר מת אזלינן?
ב. את"ל אחר כלי אזלינן, מת על גבי שרץ, מהו?
 כיון דהוה טומאת ערב דה טומאת שבעה, כמונחת בכלי או טומאה סמיכתא היא?
ג. ואת"ל כמי דטומאה בכלי וטמא ודאי, שרץ ע"ג נבלה ונבלה צפת, מהו?
 שניהם טומאת ערב דה טומאה סמיכתא היא, או זה כזית דה כעדשה?
ד. שרץ ע"ג שרץ, מהו? חד שיעורא נינהו, או"ד כיוון דמופרדים לא?
ה. ואת"ל מופרדים כמונחים בכלי, שרץ ע"ג נבלה שנימוחת, מהו?
 נימוחה בשוקה, או אוכל הוא?
ו. ואת"ל דאוכל הוא, שרץ ע"ג שכבת זרע, מהו?
ז. ואת"ל כיון דמיתעקרא ה"ל כאוכל, שרץ ע"ג מי חטאת ומי חטאת צפין על גבי המים, מהו? לא ידעינן, תיקו.

ר"חב: נזיר ועושה פסח שהלכו בקבר התהום בשביעי שלהן מהורים, - דלא אלימא טומאת התהום למיסתרי.
סד: ירד ליטהר ממומאת המת ממא, שחזקת ממא ממא, חזקת מהור מהור!
א"ל: מודינא לך בנזיר, שמחוסר תגלחת.
א"ל רבא: אף אנא מודינא לך בעושה פסח, דלא מחוסר כלום.
א"ל אביי: והא מחוסר הערב שמשו! א"ל: שימשא ממילא ערבא.

קיצור הדרך היומי

מוגש ע"י 'הקו החרדי' בשיתוף 'לאוקמי גירסא'

פרק תשיעי: הכותים אין להם נזיר

דף סד:

ואף אביי חזר בו

דתניא: 'יום מלאת' - תביא, תוך מלאת - לא תביא. יכול לא תביא על לידה שלפני מלאת, אבל תביא על לידה שלאחר מלאת ותיפטר משתיהן?
ת"ל: 'ובמלאת ימי טהרה', ביום מלאת תביא, תוך מלאת לא תביא.
ר"ב: שאני כאן, דמחסרא קרבן, ואף דשם גם חסר הערב שמש שמש ממילא ערבא.

קיצור הרף היומי

מוגש ע"י 'הקו החרדי' בשיתוף 'לאוקמי גירסא'

פרק תשיעי: הכותים אין להם **נזיר** **דף סה**.

מתני'. המוצא מת בתחילה מושכב כדרכו - נוטלו ואת תפוסתו. שנים - נוטלן ואת תפוסתן. מצא שלשה, אם יש בין זה לזה מד' אמות ועד שמונה הר"ז שכונת קברות בודק הימנו ולהלן כ' אמה, מצא אחד בסוף כ' אמה - בודק הימנו ולהלן כ' אמה, שרגלים לדבר, שאילו תחילה מצאו נוטלו ואת תפוסתו.

סה.

ר"ה: 'מצא' - פרט למצוי, 'מת' - פרט להרוג, 'מושכב' - פרט ליושב, 'כדרכו' - פרט לראשו מונח בין ירכותיו. עב"ה: מת שחסר - אין לו תפוסה ולא שכונת קברות. - שמא עכו"ם הוא

מצא שנים, ראשו של זה בצד מרגלותיו של זה וראשו של זה בצד מרגלותיו של זה - אין להן תפוסה ולא שכונת קברות. **מצא שלשה,** האחד ידוע ושנים תחילה, או שנים תחילה ושנים ידועים - אין להם תפוסה ואין להם שכונת קברות. מעשה בר"ש שבדק ומצא שנים ידועין ואחד תחילה, וביקש לעשותן שכונת קברות, א"ל ר"ע: לריק ינעת, לא אמרו שכונת קברות אלא לג' ידועין או לשלשה תחילה.

נוטלן ואת תפוסתן.

תפוסה - א"י: 'ונשאתני ממצרים', טול עמי.

וכמה שיעור תפוסה? - ראב"צ נוטל עפר תיחות, וחופר בבתולה ג' אצבעות.

מיתיבי: וכמה שיעור תפוסה? פירש ראב"צ: נוטל את הקיסמין ואת הקססות, וזורק את הוודאין ומניח את הספיקות, והשאר מצטרף לרוב בנינו של מת, ולרובע עצמות למלא תרווד רקב!

הוא דאמר כדתניא: וכמה שיעור תפוסה? - מב'ע נוטל עפר תיחות, וחופר בבתולה שלש אצבעות.

בודק הימנו.

רבא: בדק ופנה, בדק ופנה, בדק ומצא - לא מפנה זה אצלם ולא אותם אצל האחד סה: א"ר מרבא: כיון שנתנה רשות לפנות - מפנה להן.

ולישוניהו שכונת קברות! אר"ל: עילא מצאו וטיהרו ארץ ישראל. בדק מעשרים אמה ולא מצא,

רמב"י מרב: שכונת קברות. בר"ל: דעילא מצאו וטיהרו את ארץ ישראל.

מתני'. כל ספק ננעים בתחילה - טהור - עד שלא נזקק למומאה, משנזקק למומאה - ספקו טמא.

והך דרי מרב: 'לטהרו או לטמאו', הואיל ופתח בו הכתוב במהרה תחילה. אמר אהך - דאם בהרת קדמה לשער לבן טמא, ואם שער לבן קודם לבהרת טהור, ספק - טמא ורי"ה אמר: כיהה. ר"י מרב: כיהה וטהור ד'לטהרו או לטמאו', שפתח בו הכתוב במהרה תחילה.

מתני'. בשבעה דרכים בודקין את הזב עד שלא נזקק לזיבה: כמאכל, וכמשתה, כמשא, ובקפיצה, ובחולי, ובמראה, ובהירהור. משנזקק לזיבה - אין בודקין אותו. אונסו וספיקו ושכבת זרעו - ממאים, שרגלים לדבר. המכה את חברו ואמרוהו למיתת, והקל ממה שהיה, ואח"כ הכביד ומת חייב. ר"נ: פמור, שרגלים לדבר.

ר"ג: 'והזב את זובו', לראיה שלישית איתקש לנקיבה. והך דר"א: בשלישית - בודקין אותו, כרביעית - אין בודקין אותו! חלקו כאתים ר"א דרש אתים, ורבנן לא דרשי אתים.

אונסו וספיקו.

רבא: ומירי בוודאי ראה וספק מחמת ש"ז או ראייה, כיון שנוקק לטומאה ספיקו טמא.

סו.

שכבת זרעו ממאה.

לא למגע מי גרע מש"ז דטהור!
אלא למשא לא בר"א דש"ז אינו מטמא במשא,
ולא בר"ה: דמטמא במשא, לפי שא"א בלא ציחצוחי זיבה. ובעיניה לא אמר
אלאראב"א: לומר, שאין תולין בה.
סבר ר"פ דאגב חולשה ראה, א"ל רבא, והתנן: גר שנתגייר - מטמא מיד בזיבה!
א"ל: אין לך חולי גדול מזה.

אלא תנאי היא.

דתניא: ש"ז דוב מטמא במשא כל מעת לעת, ור' יוסי: יומו.
וחלקו בדשמואל שהקשה ד'כי יהיה כך איש אשר לא יהיה טהור מקרה לילה',
וכתיב: 'לפנות ערב ירחץ במים',
מד מעת לעת, דייק מלפנות ערב, ואידך, דייק מקרה לילה,
ומ"ד מלפנות ערב, אורחא דקרי למתניא בליליא.

מתני'. נזיר היה שמואל, בדברי ר' נחוראי, שנא: 'זמורה לא יעלה על ראשו',
נאמר בשמשון וזמורה ונאמר בשמואל וזמורה,
א"ר יוסי: והלא אין זמורה אלא של בשר ודם!
א"ל ר"ג: והלא כבר נאמר: 'ויאמר שמואל איך אלך ושמע שאול והרגני',
שכבר היה עליו זמורה של בשר ודם.

רב לדיא בנו חטוף וברך וכן א"ל ר"ה לרבה בנו
סו: למיטרא, דמברך עדיף, ודתניא, רבי יוסי אומר: גדול העונה אמן יותר מן המברך,
וא"ל ר"ג: השמים! כך הוא, תדע, שהרי גולירים מתגרין במלחמה
ונבורים נוצחין!
תנאי היא. דתניא: אחד המברך ואחד העונה אמן במשמע, אלא שממהרין למברך
תחילה.
ר"א מר"ח: ת"ח מרכים שלום בעולם, ד'וכל בניך למודי ה' ורב שלום בניך'.

הדרן עלך הכותים אין להם נזירות וסליקא לה מסכת נזיר